

Ayşegül

yolculukta

AYŞEGÜL YOLCULUKTA

Amcası Ayşegül'e kocaman bir taşbebek armağan etmişti. Saçları kıvırcık olduğu için Ayşegül ona (KIVIRCIK) adını takmıştı. Bu kocaman taşbebek, konuşur, danseder, düşmeden yürüyebilirdi.

Ayşegül Kıvırcık'la çok iyi anlaşıyordu. İkisi de henüz okula başlamamışlardı. Okuyup yazma öğrenmek, sayı saymak akıllarından bile geçmiyordu. Bütün gün bahçede, kırda oynuyorlardı. Biri salıncakta sallanırsa, öbürü kelebek kovalıyordu.

© Copyright by Editions Casterman Tournai
Bu kitabın telif hakkı yayınevimize ait olup her hakkı mahfuzdur

Kıvırcık, tatlı bir arkadaştı, ama çok haylazdı.

Ayşegül o yıl okula başlayacağı için annesi onlara sayı saymayı, okuma yazmayı öğretmek istedi. Bundan böyle, her gün birkaç saat masa başında oturup çalışacaklardı.

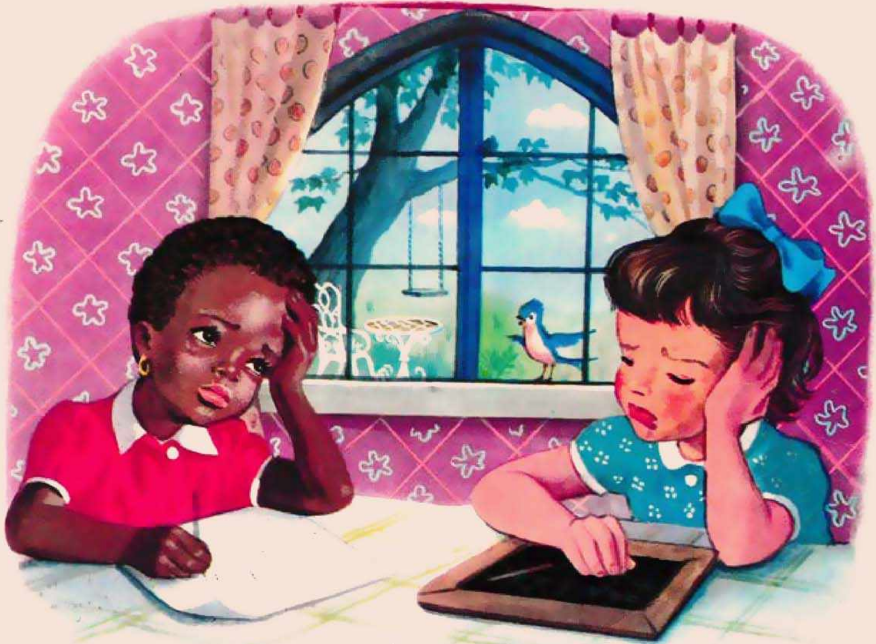
İki küçük yaramaz, ders çalışmaktan hiç hoşlanmadılar.

Kıvırcık, dudağını bükerek:

— Okuma - yazma öğrenmek neye yarar sanki, dedi.

Ayşegül'ün de aklı dışardaydı.

— Şu sayı saymasını hiç sevmiyorum, dedi.

Bir gün annesi Ayşegül'e okul çantası, defter, renkli kalem almak için çarşıya gitmişti. Haylaz Kıvırcık, bunu fırsat bildi. Ayşegül'e:

—Uzun bir geziye çıkarsak, dersten kurtuluruz, dedi.

Ayşegül bu fikri pek beğendi:

—Çantamızı hazırlayıp hemen yola çıkalım! dedi.

Öte berilerini, kumbaradaki paralarını çabucak çantaya doldurdular. Kıvırcık, böbürlenerek:

— Uzun yolculukta neler göreceğiz kimbilir, neler? diyordu Ayşegül'e...

Yola çıkarken cici elbiselerini giymişlerdi. Çantayı Kıvırcık sırtlanmıştı. Bilmedikleri kasabaları, şehirleri görecekleri için pek sevinçliydiler. Ayşegül:

— Afrika'ya gitmemizi ister misin Kıvırcık? diye sordu.

Kıvırcık, dudağını sarkıtarak düşündü:

— Orası çok uzak mı Ayşegül?

— Hem de çok uzak. Ama önce trene sonra da vapura bineriz.

İstasyona giderken Ayşegül, babasından dinlediği serüvenlerle dolu gezi öyküleri anlattı Kıvırcık'a...

Tren istasyonuna vardıkları zaman, hareket memuru yanlarına yaklaştı:

— Nereye böyle cici kızlar? diye sordu.

Ayşegül elini kalçasına koyup, burnunu havaya dikti:

— Afrika'ya gidiyoruz amca! dedi.

Memur şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Kıvırcık'a baktı:

— Senin adın ne?

Kıvırcık, parmağını emerek düşündü:

— Bilmiyorum, dedi. Memur daha da şaşırdı:

— İnsan, adını bilmez olur mu hiç? dedi.

Tam bu sırada tren istasyona girdi...

Ayşegül'le Kıvırcık, trene bindiler. Yeşil ovalardan, ormanlık vadilerden, çiçekli kırlardan geçtiler. Kuzularını otlatan bir köylü kızı onlara el salladı, kuzular da melediler...

İki arkadaş onları selâmladılar:

— Hoşçakal çoban kardeş! Biz çok uzaklara gidiyoruz.

Çok tatlı bir yolculuktan sonra, büyük bir kente vardılar. Tren boşaldı. Ayşegül'le Kıvırcık da indiler. Kendilerini Afrika'ya götürecek vapuru arayıp bulmak için yola koyuldular.

Yol bir türlü bitip tükenmiyordu. Hava çok sıcaktı. Çantayı taşıyan Kıvırcık tere bulanmıştı.

Akşama doğru, büyük bir nehir kıyısına ulaştılar. Nehirde koca koca vapurlar dolaşıyordu.

Ayşegül, ağaçta yazılı bir tabela gördü. Karşısına geçip baktılar. Okuma bilmediklerinden bir şey anlamadılar. Ayşegül:

— Herhalde tabelada vapurun buradan kalkacağı yazılı olmalı. Gel, Kıvırcık!.. Oturup bekleyelim, dedi.

Tabelanın altında oturup vapurun gelmesini beklediler. Hava kararmaya başlamıştı bile...

Gece oldu, ay çıktı.

Ne gelen vardı, ne giden. Okuma bilmemenin cezasını çektiler. Sabaha dek uyumadılar, kendilerini Afrika'ya götürecek vapurun gelmesini boşuna beklediler.

Ertesi gün de geminin gelmediğini görünce, burasının iskele olmadığını anladılar. Kalkıp iskelenin neresi olduğunu öğrenmeye karar verdiler.

O sırada bir fırıncı çırağının gelmekte olduğunu gördüler.

Ayşegül, fırıncı çırağına seslendi:

— Baksana kardeş! Afrika'ya gidecek vapurun nerden kalktığını biliyor musun?

Küçük fırıncı güldü:

— Oo! dedi, siz okuma bilmiyorsunuz anlaşılan. Şu tabelada (Vapur karşı kıyıdadır) diye yazılı.

Ayşegül, okuma bilmediğine pek utandı.

Ayşegül, fırıncı çırağına teşekkür ettikten sonra Kıvırcık'ın elinden tuttu:

— Hadi koş, vapuru kaçırmayalım! dedi.

Köprüden karşıya geçerlerken, vapurun düdük sesini duydular.

— Vapur kalkıyor galiba... dedi Ayşegül. Gerçekten de karşı kıyıya vardıklarında vapur iskeleden ayrılmıştı. Bacasından kara dumanlar çıkararak nehirde ilerlemeye başlamıştı. Ayşegül pişmanlık dolu bir sesle:

— Ah, dedi, okuma-yazma bilseydik başımıza bu haller gelmezdi, vapuru da kaçırmazdık.

Kıvırcık:

— Vapur bizi almadan gitti. Afrika'yı göremeyeceğim, diye ağlamaya başladı.

Ayşegül de çok üzgündü, ama bunu Kıvırcık'tan gizlemeye çalıştı:

— Ağlama artık Kıvırcık. Madem vapuru kaçırdık, biz de eve döneriz, dedi.

El ele tutuşarak, ağır ağır geri döndüler. Paraları bittiği için trene binemediler. Yol tükenmek bilmiyordu.

Yürüyor, yürüyorlardı...

Pek yoruldukları bir sıra, bir kanepe gördüler.

— Aman şurda biraz dinlenelim, dedi Ayşegül.

Kanepenin üzerinde yazılı bir karton vardı. Okuma bilmediklerinden yazıyı okuyamadılar. Oysa kartonda: (Dikkat! yeni boyanmıştır) diye yazılıydı. Ayşegül'ün kanepeye oturmasıyla kalkması bir oldu. Cici entarisi yeşile boyanmıştı.

— Annem elbisemi böyle görürse beni azarlayacak, diye telâşlandı. Küçük kız okuma bilseydi, başına bu da gelmeyecekti.

Ayşegül, elbisesini derede yıkadıysa da leke çıkmadı. Çaresiz gene yola koyuldular. Akşama doğru, oturdukları şehre vardılar. Ama şehir çok büyüktü. Caddeler, sokaklar birbirini izliyordu. Evlerini nasıl bulacaklardı?

Ayşegül, rastladığı bekçi amca'dan, oturdukları semte nereden gideceklerini sordu.

Bekçi:

— Bu caddeden doğru yürüyün! Sağa açılan sokakları sayın! Ondördüncü sokak, sizi evinize götürür, dedi...

Ama Ayşegül de, Kıvırcık da saymasını öğrenmemişlerdi. Bildikleri kadar sayarak yürümeye başladılar. Tabii saymayı beceremediler, yollarını şaşırdılar, bilmedikleri sokaklara saptılar. Sonunda kendilerini kasaba yakınındaki ormanda buldular. Akşam olmuştu, orman kapkaranlıktı. İkisi de korkudan ağlıyorlardı. Ayşegül pişmanlıkla:

— Anneciğimin sözünü dinleyip saymasını öğrenseydik, şimdi evimizi kolayca bulacaktık, diyordu.

Ormanın derinliklerinden ürkütücü sesler duyuluyordu...

Bir anaç tavşan, onların haline acıdı:

—Ağlamayın çocuklar, ben sizin evinizi biliyorum, dedi.

Ayşegül'le Kıvırcık, sevinçle tavşanın ellerine sarıldılar:

— N'olur tavşan teyze, bizi evimize götürün! diye yalvardılar.

Anaç tavşan evinden fenerini aldı, önlerine düştü.

Gece orman sessizdi. Hayvanların hepsi uykuya dalmışlardı. Sadece gece kelebekleri fenerin etrafında dans ediyorlardı.

Ayşegül'le Kıvırcık konuşmadan, iyi yürekli tavşanın ardından yürüyorlardı...

Ayşegül'le Kıvırcık, anaç tavşan sayesinde evlerine kavuştular. Ayşegül'ün annesi ve oyuncakları onları görünce pek sevindiler. Çocukları sağ selâmet eve ulaştıran tavşana teşekkür ettiler. Ona havuç ikram ettiler.

Ayşegül'le Kıvırcık, okumayı ve saymayı bilmedikleri için, başlarına gelenlerden utanıyorlardı.

Ertesi sabah iki arkadaş Ayşegül'ün annesine gittiler:

— Bize okuma-yazmayı, sayı saymasını öğretir misin? dedi Ayşegül. Annesi buna pek memnun oldu:

— Peki çocuklar, dedi, zaten yakında okula başlayacaksınız. Orada her şeyi öğreneceksiniz. O zamana dek ben size, biraz sayı saymasını, biraz da okuyup yazmasını öğretebilirim, dedi.

Ayşegül'le Kıvırcık, şimdi pek hevesliydiler. Ders saatlerinde artık, canları sıkılmıyordu.

Ayşegül

ŞABAH'IN

ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI'NIN 9.7.82 TARİH 5908 SAYILI TEBLİĞİ İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR

CEM OFSET • 0 (212) 541 61 80